

[Pürschel.]

raader, hvor det er muligt uden at skade Ægteskabet. Dette er noget ganske andet end den Etikette, som den højtærede Minister fandt det passende at sætte paa mit Indlæg.

Ministeren taler om, at denne Lovgivning skal gøre det yderst betænkeligt at avle Børn uden for Ægteskab. — Ja, lad os nu tage det, jeg kalder „Dyrehavsbakketilfældene“; der tænkes ikke meget i den Situation, det overvejes ikke stærkt, hvad Følgen bliver. Eller lad os tage alle Let-sindighedsforbindelserne mellem unge Mennesker, enten det nu er Studenter eller ikke er det, saa har det vel nogenlunde den samme Karakter; der tænkes ikke meget over Følgerne i de Øjeblikke, der er afgørende. Men dér, hvor der tænkes over det, det er de varigere Forbindelser, det er dem, der, om jeg saa maa sige, er Konkurrencen til Ægteskabet, og dér siger denne Lov: I behøver ikke at gifte jer, I behøver ikke at paatage jer de Byrder, Skatte-lovgivningen, Tjenestemandsløvgivningen, Næringslovgivningen og Sociallovgivningen o. s. v. lægger paa jer, I behøver ikke at paatage jer disse Byrder, jeres Børn faar de samme Rettigheder! Hvis man tror, man kan skabe en saadan Ordning uden at angribe det lovformelige Ægteskab, er man efter min Mening mere blank for Forstaaelse af en Lovgivnings Virkninger, end man har Lov til at være.

De Indvendinger, som Ministeren rettede mod Enkeltheder i min Kritik, er jeg for en Del afskaaret fra at svare paa, fordi Ministeren som alle store Politikere talte saa sagte, at det ikke var muligt at høre det paa den beskedne Plads, jeg indtager her i Tinget. Men jeg opfattede dog noget af det ved at lytte anstrengt. Jeg forstod, at Ministeren i Virkeligheden ikke kunde afkræfte det, jeg havde sagt, at Hustruen bliver ringere stillet med Hensyn til Adgang til at hense i Bo over for disse Børn, som kommer udefra, end hun er det over for sine egne. Jeg forstod, at Ministeren erkendte, at man maatte have en Bestemmelse, som paavist af mig, svarende til den norske Bestemmelse med Hensyn til Arveretten for Børn, der er Frugt af en Kønshedsforbrydelse. Og jeg forstod endelig ogsaa, at Ministeren erkendte, at der med Hensyn til Lovens Ikrafttræden kunde være Grund til at gaa den Vej, man er gaaet i Norge.

Det forbavsede mig, at Landets Justitsminister her fra denne Talerstol vilde sige, at der ikke var nogen Forskel paa den For-

klaring, man afgav som Part i en Sag, og den, man afgav som Vidne.

Saa vidt jeg opfattede, talte Ministeren om, at det uægte Barn hørte til Faderens Slægt; jeg ved ikke, om jeg opfattede det rigtigt, men hvis jeg opfattede det rigtigt, er det galt, hvad Ministeren sagde, thi det gør Barnet kun i visse Tilfælde, selv efter dette Lovforslag, gør det f. Eks. ikke med Hensyn til Statsborgerret og den Slags Forhold.

Saa sagde Ministeren til Forsvar for nogle Bemærkninger i Motiverne, at det var en Grundregel i dansk Ret, at Forældrene har Pligt til at sørge for Børnenes Opdragelse. Ja, der er en Regel om, at Ægtebørns Forældre har Pligter, de gaar meget vidt, og Underholdspligten er ingenlunde begrænset til egne Børn, men omfatter ogsaa Stifbørn. Og saa er der nogle Regler om, at det uægte Barn i denne Henseende er stillet ganske paa samme Maade over for Moderen, medens der altsaa med Hensyn til Faderen er afvigende Regler i den gældende Lov. Ministerens Udtalelser er altsaa heller ikke paa dette Punkt rigtige. Det lykkedes saaledes ikke Ministeren at føre noget Bevis for, at Motivernes Bemærkninger, der jo er et Hovedpunkt, er rigtige.

Ministeren sluttede saa med en Gang Lyrik. J. P. Jacobsens saa ofte misbrugte Vers maatte ogsaa ved denne Lejlighed holde for, og jeg skal i den Henseende indskrænke mig til at sige, at det er ikke vanskeligt at forestille sig bedre Tanker end dem, der er lagt ned i disse Lovforslag, men det er uhyre vanskeligt at forestille sig, at der overhovedet skulde kunne gro nogle Tanker af de Frø, der er nedlagt her.

Det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch henvendte nogle Bemærkninger til mig. Jeg forstod ikke rigtigt det, der blev sagt med Hensyn til Børn, der var Frugten af en Kønshedsforbrydelse. Det Argument, det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch følte sig generet af, var, at jeg havde sagt, at man kan ikke legalisere Frugten af en Forbindelse uden at legalisere Forbindelsen. Og dette mener jeg er uimodsigelig rigtigt.

Thi man kan ikke undgaa, at den Omstændighed, at et Samfund anerkender Frugten af en Forbindelse som ligestillet med den legale Forbindelses Frugt, maa virke tilbage paa den Forbindelse, hvoraf det uægte Barn er Frugten. Dette er ikke blot logisk uimodsigeligt, men enhver, der vil tænke Tingene igennem, maa forstaa, at saaledes er det, og saaledes maa det være. Og saa gjorde jeg en Bemærkning over for Lovforslaget her og paaviste, at det vilde